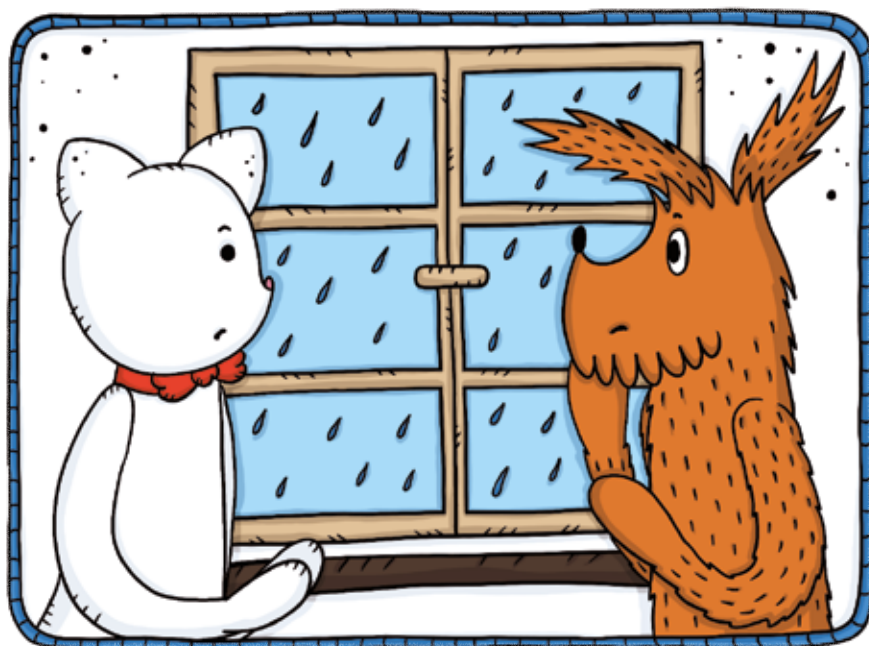

PRŠÍ, PRŠÍ, JEN SE LEJE

Když se pejsek ráno koukne z okna, vidí, že venku leje jako z konve. „Co budeme dělat, když je venku tak nehezky?“

„A to já mám déšť ráda,“ řekla kočička. „Aspoň můžu ležet v postýlce, jak dlouho se mi zamane. Třebas i celý den...“

„Ty bys, kočičko, pořád jen ležela v posteli,“ mračí se pejsek. „Nezapomeň, že máme písničkové prázdniny a každý den si máme zazpívat alespoň jednu písničku.“

„To by mne zajímalo, pejsku, kterou si zazpíváme dneska, když tam tak prší.“

„A co kdybychom si zazpívali Prší, prší?“

„Ale to bychom museli jezdit na koníčcích... A my přece žádné koníčky nemáme.“

„Tak půjdeme na statek, tam mají spoustu koníků!“

„To je dobrý nápad,“ povídá kočička. „A vezmeme si deštníky, abychom venku nezmokli.“

„Když budeme jezdit na koních, stejně zmokneme,“ řekl na to pejsek. „Už jsi viděla, kočičko, aby někdo jezdil na koni s deštníkem?“

„Neviděla,“ přiznala kočička. „Ale zmoknout se mi nechce, pejsku. Víš, že mně to nedělá dobře.“

„Tak si oblékneme pláštěnky a je to!“

„Ano, ano!“ volá kočička a samou radostí vyskočí z postele. „Já mám přeci takovou hezkou růžovou pláštěnku... To budou všichni koukat!“

Hned po snídani si pejsek s kočičkou oblékli ty svoje pláštěnky a taky gumáky si obuli a ještě deštníky si vzali a vydali se na cestu. Tuze nedobře se jim šlo v tom mokrém počasí, jen co je

